

Exemplar: 100 PTA
 Subscripció anual: 18.000 PTA
 Subscripció anual
 microfilmada: 30.000 PTA

ISSN: 0212-8195
 Dipòsit legal: V. 1.556 - 1978

Administració: Palau de la Generalitat
 Cavallers, 9
 46001-València
 Tel. (96) 386 61 00

Composició: Servei de Publicacions de la Presidència de la Generalitat
 Impressió: Tipografia Artística Puertes, S.L. Palleter, 47. 46008-València

Ejemplar: 100 PTA
 Suscripción anual: 18.000 PTA
 Suscripción anual
 microfilmada: 30.000 PTA

ISSN: 0212-8195
 Depósito legal: V. 1.556 - 1978

Administración: Palau de la Generalitat
 Caballeros, 9
 46001-Valencia
 Tel. (96) 386,61 00

Composición: Servei de Publicacions de la Presidència de la Generalitat
 Impresión: Tipografía Artística Puertes, S.L. Palleter, 47. 46008-Valencia

DISPOSICIONS GENERALS

CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA

- 1003** *DÈCRET 57/1993, de 3 de maig, del Govern Valencià, pel qual es declara Bé d'Interés Cultural el conjunt històric de València.* [93/2858]

Mitjançant la Resolució de 22 de febrer de 1978, de la Direcció General de Patrimoni Artístic, Arxius i Museus del Ministeri de Cultura, es va acordar tenir per incoat l'expedient de declaració de Conjunt Històric-artístic a favor de sis zones de la ciutat de València.

L'expedient esmentat es va remetre per a la seua tramitació a la Generalitat Valenciana segons el que disposa el Reial Decret 3066/1983, de 13 d'octubre, sobre el traspàs de funcions i serveis de l'Estat a la Generalitat Valenciana en matèria de cultura i, en concret, a la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, d'acord amb el que preceptua el Decret 171/1983, de 29 de desembre, del President de la Generalitat Valenciana, pel qual s'assignaren a aquesta conselleria les funcions i els serveis transferits per l'administració de l'Estat en matèria de cultura.

La Direcció General de Patrimoni Cultural de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat Valenciana, mitjançant la Resolució de 8 de juny de 1992, acordà modificar la delimitació inclosa en l'expedient incoat en 1978 i continuar la tramitació de l'expedient per a la declaració del conjunt històric de València com a Bé d'Interés Cultural.

Aquesta tramitació, d'acord amb el que estableix l'apartat 1 de la disposició transitòria sisena de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, s'ha dut a terme segons el que es determina en la Llei de 13 de maig de 1933, del Patrimoni Artístic Nacional, en el reglament per a la seua aplicació de 16 d'abril de 1933, i en la Llei de Procediment Administratiu de 17 de juliol de 1958.

Acomplerts tots els tràmits preceptius en la incoació i instrucció de l'expedient i comptant amb l'informe favorable del Consell Valencià de Cultura, del Departament d'Història de l'Art de la Universitat de València i de la Universitat Politècnica de València respecte de la proposta de declaració del conjunt històric de València com a Bé d'Interés Cultural, és procedent efectuar aquesta declaració.

El Tribunal Constitucional, en la sentència 17/1991, de 31 de gener, estableix que correspon a les comunitats autònomes, quan tinguen assumides estatutàriament les competències, emetre la declaració formal de Bé d'Interés Cultural.

El Decret 181/1991, de 15 d'octubre, del Govern Valencià, estableix que l'òrgan competent per a la resolució d'expedients en matèria de Béns d'Interés Cultural, en l'àmbit competencial

DISPOSICIONES GENERALES

CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓN Y CIENCIA

- 1003** *DECRETO 57/1993, de 3 de mayo, del Gobierno Valenciano, por el que se declara Bien de Interés Cultural el conjunto histórico de Valencia.* [93/2858]

Mediante Resolución de 22 de febrero de 1978, de la Dirección General de Patrimonio Artístico, Archivos y Museos del Ministerio de Cultura, se acordó tener por incoado expediente de declaración de Conjunto Histórico-artístico a favor de seis zonas de la ciudad de Valencia.

El citado expediente fue remitido para su tramitación a la Generalitat Valenciana, según lo dispuesto en el Real Decreto 3066/1983, de 13 de octubre, sobre traspaso de funciones y servicios del Estado a la Generalitat Valenciana en materia de cultura y, en concreto, a la Conselleria de Cultura, Educación y Ciencia con arreglo a lo preceptuado en el Decreto 171/1983, de 29 de diciembre, del Presidente de la Generalitat Valenciana, por el que se asignaron a dicha conselleria las funciones y servicios transferidos por la administración del Estado en materia de cultura.

La Dirección General de Patrimonio Cultural de la Conselleria de Cultura, Educación y Ciencia de la Generalitat Valenciana, mediante Resolución de 8 de junio de 1992, acordó modificar la delimitación incluida en el expediente incoado en 1978 y continuar la tramitación del expediente para la declaración del conjunto histórico de Valencia como Bien de Interés Cultural.

Dicha tramitación, de conformidad con lo establecido en el apartado 1 de la disposición transitoria sexta de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español, se ha llevado a efecto según lo determinado en la Ley de 13 de mayo de 1933, del Patrimonio Artístico Nacional, en el reglamento para su aplicación de 16 de abril de 1933, y en la Ley de Procedimiento Administrativo de 17 de julio de 1958.

Cumplimentados todos los trámites preceptivos en la incoación e instrucción del expediente y contando con el informe favorable del Consejo Valenciano de Cultura, del Departamento de Historia del Arte de la Universitat de València y de la Universidad Politécnica de Valencia respecto a la propuesta de declaración del conjunto histórico de Valencia como Bien de Interés Cultural, procede efectuar la citada declaración.

El Tribunal Constitucional, en la sentencia 17/1991, de 31 de enero, establece que corresponde a las comunidades autónomas, en cuanto tengan asumidas estatutariamente las competencias, emitir la declaración formal de Bien de Interés Cultural.

El Decreto 181/1991, de 15 de octubre, del Gobierno Valenciano, establece que el órgano competente para la resolución de expedientes en materia de bienes de interés cultural, en

de la Generalitat Valenciana, és el Govern Valencià, a proposta del Conseller de Cultura, Educació i Ciència.

En virtut d'això, vist l'article 31.5 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, i d'acord amb el que estableix l'apartat 1 de la disposició transitòria sisena en relació amb els articles 11.2, 14 i 15 de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, i en l'article 15 del Reial Decret 111/1986, de 10 de gener, que la desplega parcialment, a proposta del Conseller de Cultura, Educació i Ciència, després de la deliberació del Govern Valencià, en la reunió del dia 3 de maig de 1993,

DECRETE

Article primer

Es declara Bé d'Interés Cultural el conjunt històric de València.

Article segon

Les àrees afectades per la declaració de Bé d'Interés Cultural del conjunt històric de València es defineixen en els annexos que s'hi adjunten i que en formen part. La documentació complementària es troba en el seu expedient.

DISPOSICIÓ FINAL

Aquest decret es publicarà en el Butlletí Oficial de l'Estat, i entrarà en vigor l'endemà de la publicació al *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

València, 3 de maig de 1993.

El President de la Generalitat Valenciana,
JOAN LERMA I BLASCO

El Conseller de Cultura, Educació i Ciència,
ANDREU LÓPEZ I BLASCO

ANNEX I

Descripció del conjunt històric de València

El conjunt històric de la ciutat de València constitueix el patrimoni cultural més important de la Comunitat Valenciana, caracteritzat per una morfologia urbana heterogènia i amb múltiples renovacions estructurals. De fundació romana, la ciutat va ser presa pels àrabs en el segle VIII, els quals li varen conferir un caràcter tancat ple d'atzucacs. El major esplendor de la ciutat coincideix amb el regnat d'Abd al-'Aziz (1021-1061), al qual es deu la construcció de la muralla i l'almodí reial de la Vila-nova. De la seua perllongada presència al llarg de més de cinc segles, només conservem parcialment el traçat urbà de la medina, junt amb alguns llenços de la muralla i els tardans banys de l'Almirall.

La conquesta cristiana de la ciutat per Jaume I l'any 1238 suposa un canvi radical en la morfologia. Després del Repartiment, s'inicia un ràpid procés de repoblació que anirà transformant paulatinament la imatge urbana. Les antigues mesquites són convertides en temples parroquials, i la mesquita major es consagra com a catedral el mateix dia de la conquesta. Junt a les principals vies d'accés a la ciutat s'inicia la construcció dels grans conjunts monàstics dels ordes mendicants, les fàbriques dels quals seran considerablement ampliadetes al llarg de la centúria següent.

La consolidació dels ravals, junt amb l'amenaça de la guerra amb Castella, sota el regnat de Pere III, el Cerimoniós, dona lloc a la construcció d'una nova muralla de tapineria, iniciada el 1356 pel mestre picapedrer Guillem Nebot i enriquida posteriorment per les monumentals portes dels Serrans (1392-1398) i de Quart (1441-1460), les quals constitueixen un dels millors exponents de l'arquitectura militar europea.

Amb el segle XV s'assoleix un espectacular creixement econòmic i demogràfic, que es fa palès en un desenvolupament urbà sense pre-

el àmbit competencial de la Generalitat Valenciana, es el Gobierno Valenciano, a propuesta del Conseller de Cultura, Educación y Ciencia.

En su virtud, visto el artículo 31.5 del Estatuto de Autonomía de la Comunidad Valenciana, y de acuerdo con lo establecido en el apartado 1 de la disposición transitoria sexta en relación con los artículos 11.2, 14 y 15 de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español y en el artículo 15 del Real Decreto 111/1986, de 10 de enero, de desarrollo parcial de la misma, a propuesta del Conseller de Cultura, Educación y Ciencia, previa deliberación del Gobierno Valenciano, en la reunión del día 3 de mayo de 1993,

DISPONGO

Artículo primero

Se declara Bien de Interés Cultural el conjunto histórico de Valencia.

Artículo segundo

Las áreas afectadas por la declaración de Bien de Interés Cultural del conjunto histórico de Valencia quedan definidas en los anexos que se unen y forman parte del presente decreto. La documentación complementaria obra en el expediente de su razón.

DISPOSICION FINAL

El presente decreto se publicará en el Boletín Oficial del Estado y entrará en vigor el día siguiente de su publicación en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

Valencia, 3 de mayo de 1993.

El President de la Generalitat Valenciana,
JOAN LERMA I BLASCO

El Conseller de Cultura, Educació i Ciència,
ANDREU LÓPEZ I BLASCO

ANEXO I

Descripción del conjunto histórico de Valencia

El conjunto histórico de la ciudad de Valencia constituye el patrimonio cultural más importante de la Comunidad Valenciana, caracterizado por una morfología urbana heterogénea y con múltiples renovaciones estructurales. De fundación romana, la ciudad es tomada por los árabes en el siglo VIII, quienes le confieren un carácter cerrado repleto de *atzucacs*. El mayor esplendor de la ciudad coincide con el reinado de 'Abd al-'Aziz (1021-1061), a quien se le debe la construcción de la muralla y la Almunia Real de la Vilanova. De su prolongada presencia a lo largo de más de cinco siglos, tan solo conservamos parcialmente el trazado urbano de la Medina, junto con algunos lienzos de muralla y los tardíos baños del Almirante.

La conquista cristiana de la ciudad por Jaime I en 1238 supone un cambio radical en su morfología. Tras el Repartiment, se inicia un rápido proceso de repoblación que irá transformando paulatinamente la imagen urbana. Las antiguas mezquitas son convertidas en templos parroquiales y la mezquita mayor es consagrada como catedral el mismo día de la conquista. Junto a las principales vías de acceso a la ciudad se inicia la construcción de los grandes conjuntos monásticos de las ordenes mendicantes, cuyas fábricas serán considerablemente ampliadas a lo largo de la siguiente centuria.

La consolidación de los arrabales, junto con la amenaza de la guerra con Castilla, bajo el reinado de Pedro III el Ceremonioso, da lugar a la construcción de una nueva muralla de tapinería, iniciada en 1356 por el maestro cantero Guillem Nebot y enriquecida posteriormente por las monumentales puertas de Serrans (1392-1398) y Quart (1441-1460), que constituyen uno de los mejores exponents de la arquitectura militar europea.

Con el siglo XV se alcanza un espectacular crecimiento económico y demográfico, que tiene su plasmación en un desarrollo urbano

cedents, del qual és mostra una florent arquitectura civil que, per mitjà de casalots i grans edificis públics, donen una nova imatge ciutadana. Posteriorment, amb la cort del duc de Calàbria es produeix la consolidació de les formes renaixentistes al si d'una societat humanista i aristocràtica que funda la universitat l'any 1500.

Ja en el segle XVII, l'expulsió dels moriscos va provocar la ruïna del país amb la fallida de la Taula de Canvis l'any 1613. No obstant això, la València del segle XVII esdevindrà, sota el signe de la Contrareforma, en una opulenta ciutat conventual, que desenvolupa un fecund barroc decoratiu. L'establiment de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles l'any 1768 marca l'inici de l'ordenació il·lustrada de la ciutat, que desembocarà finalment en l'elaboració d'un pla d'eixample l'any 1777 que no arribarà a executar-se.

El creixement de la ciutat fa que les petites reformes urbanes interiors siguin totalment insuficients, per la qual cosa l'any 1858 s'emprèn un primer intent d'eixample racionalista de la ciutat que, encara que no arriba a executar-se, propicia l'enfonsament de les muralles l'any 1865. Serà, finalment, l'any 1887, amb la restauració alfonsina, quan s'aprovarà de forma definitiva el pla d'eixample, elaborat pels arquitectes Arnau, Calvo i Ferreres. Hom executa una trama en retícula delimitada per l'eix de les grans vies, la disposició hipodàmica de la qual només s'aconsegueix en l'àrea compresa entre el carrer de Colom i la gran via Marqués del Túria, en les quals s'instal·la una nova burgesia local que plasmarà un nou status amb grans edificis historicistes i eclèctics que donaran pas, posteriorment, a un peculiar modernisme neobarroc, que té els seus màxims exponents en els grans edificis públics, com ara els mercats de Colom i Central o la gran Estació del Nord.

El desenvolupament urbà del Cabanyal participa conjuntament de les concepcions urbanístiques de l'eixample de la ciutat, del qual és un fidel reflex; efectuat en una escala més menuda i atenent les peculiaritats pròpies del conjunt urbà. Igual que a l'eixample, el primer projecte d'urbanització es realitza al final del segle XVIII; més concretament després de l'incendi de l'any 1796, quan, sota els auspicis del capità general Luis de Urbina, es redacta un projecte de reconstrucció amb illes de cases regulars i una clara voluntat d'estratificació social. No obstant això, aquest projecte il·lustrat no es durà a terme, tot i que va servir de pauta per a la reconstrucció definitiva del Cabanyal, efectuada després de l'incendi del 1875, coincidint, de bell nou, amb els projectes d'eixample de la ciutat de València i desenvolupant una peculiar trama en retícula derivada de les alineacions de les antigues barraques, en les quals es desenvolupa una arquitectura popular de clara arrel eclècticista.

Després del parèntesi que va suposar la guerra civil, les reformes urbanes de caràcter parcial varen continuar fins que, finalment, l'any 1946 es va aprovar el Pla d'Ordenació Urbana de València i el seu Cinturó, el qual plasmarà una nova concepció urbanística de caràcter global que depassa els estrictes límits municipals. No obstant això, el desenvolupament incontrolat dels anys seixanta va distorsionar tota aquesta nova concepció, que va crear uns forts desequilibris, els quals han propiciat l'abandó de grans àrees urbanes del centre històric en favor de nous centres administratius i comercials, la qual cosa ha suposat la seua marginació amb un grau alt de degradació.

ANNEX II

Motivació de la delimitació proposada

S'ha delimitat la zona afectada per l'expedient incoat considerant la proposta inicial de l'expedient de l'any 1978 i també les circumstàncies urbanístiques i de situació real del conjunt històric en el moment actual respecte al de la iniciació de l'expedient i el fet que des del 1985 es disposa d'una nova Llei del Patrimoni Històric Espanyol, que remet i coordina amb la política urbanística municipal una part de la gestió de la tutela sobre el patrimoni històric immoble.

Hom ha optat per la redefinició dels límits del conjunt històric basada en una valoració de la història urbana de la ciutat, en els seus aspectes més singulars i valuosos, dintre del conjunt patrimonial de la Comunitat Valenciana. Amb un criteri restrictiu respecte de les àrees considerades inicialment, però que no poden considerar-se d'especial rellevància d'acord amb la legislació vigent, la tutela del qual puga ser gestionada de manera idònia per mitjà del planejament municipal, se centra en la delimitació dels àmbits següents:

sin precedentes, del que es muestra una floreciente arquitectura civil que, a través de casonas y grandes edificios públicos, dan una nueva imagen ciudadana. Posteriormente con la corte del Duque de Calabria se produce la consolidación de las formas renacentistas, en el seno de una sociedad humanista y aristocrática que funda la universidad en 1500.

Ya en el siglo XVII, la expulsión de los moriscos provocará la ruina del país con la bancarrota de la Taula de Canvis en 1613. No obstante, la Valencia seiscentista se convertirá, bajo el signo de la Contrareforma, en una opulenta ciudad conventual, que desarrolla un fecundo barroco decorativo. El establecimiento de la Real Academia de Bellas Artes de San Carlos en 1768 marca el inicio de la ordenación ilustrada de la ciudad, que desembocará finalmente en la elaboración de un plan de ensanche en 1777 que no llegará a ejecutarse.

El crecimiento de la ciudad hace que las pequeñas reformas urbanas interiores sean totalmente insuficientes, por lo que en 1858 se aborda un primer intento de ensanche racionalista de la ciudad que, aunque no llega a ejecutarse, propicia el derribo de las murallas en 1865. Será, finalmente, en 1887, con la restauración alfonsina, cuando se apruebe definitivamente el plan de ensanche, elaborado por los arquitectos Arnau, Calvo y Ferreres. Ejecutando una trama en retícula delimitada por el eje de las Grandes Vías, cuya disposición hipodámica tan solo se consigue en el área comprendida entre la calle Colón y la Gran Vía Marqués del Turia; donde se asienta una nueva burguesía local que plasmará su nuevo status con grandes edificios historicistas y eclécticos que darán paso posteriormente a un peculiar modernismo neobarroco, que tiene sus máximos exponentes en los grandes edificios públicos, como los mercados de Colón y Central o la gran Estación del Norte.

El desarrollo urbano del Cabanyal participa conjuntamente de las mismas concepciones urbanísticas del ensanche de la ciudad, siendo un fiel reflejo del mismo; efectuado en menor escala y atendiendo a las peculiaridades propias del conjunto urbano. Al igual que en el ensanche, el primer proyecto de urbanización se da a finales del siglo XVIII; concretamente, tras el incendio de 1796 en que, bajo los auspicios del Capitán General Luis de Urbina, se redacta un proyecto de reconstrucción con manzanas regulares y una clara voluntad de estratificación social. Sin embargo, este proyecto ilustrado no se llevará a efecto, aunque sirvió de pauta para la reconstrucción definitiva del Cabanyal, efectuada tras el incendio de 1875, coincidiendo nuevamente con los proyectos de ensanche de la ciudad de Valencia, desarrollando una peculiar trama en retícula derivada de las alineaciones de las antiguas barraques, en las que se desarrolla una arquitectura popular de clara raigambre eclècticista.

Tras el paréntesis que supuso la Guerra Civil, continuaron las reformas urbanas de carácter parcial hasta que, finalmente, en 1946 se aprueba el Plan de Ordenación Urbana de Valencia y su Cintura, que plasmará una nueva concepción urbanística, de carácter global, que rebasa los estrictos límites municipales. Sin embargo, el desarrollismo incontrolado de los años sesenta distorsionó toda esta nueva concepción, creando fuertes desequilibrios, que han propiciado el abandono de grandes áreas urbanas del centro histórico, en favor de nuevos centros administrativos y comerciales; lo que ha supuesto su marginación con un alto índice de degradación.

ANEXO II

Motivación de la delimitación propuesta

Se ha delimitado la zona afectada por el expediente incoado considerando la propuesta inicial del expediente de 1978, así como las circunstancias urbanísticas y de situación real del conjunto histórico en el momento actual respecto al de la iniciación del expediente y el hecho que desde 1985 se dispone de una nueva Ley del Patrimonio Histórico Español, que remite y coordina con la política urbanística municipal una parte de la gestión de la tutela sobre el patrimonio histórico inmueble.

Se ha optado por la redefinición de los límites del conjunto histórico basada en una valoración de la historia urbana de la ciudad, en sus aspectos más singulares y valiosos dentro del conjunto patrimonial de la Comunidad Valenciana. Con un criterio restrictivo respecto a áreas consideradas inicialmente, pero que no pueden considerarse de especial relevancia de acuerdo con la legislación vigente y cuya tutela puede ser gestionada de manera idónea mediante el planeamiento municipal. Se centra la delimitación en los siguientes ámbitos:

- Recinte emmurallat (Ciutat Vella)
- Primer eixample delimitat per les grans vies i el llit del Túria.

- Nucli original de l'eixample del Cabanyal

En la definició dels aspectes urbans perimetrals d'interès, com per exemple les grans vies, s'han inclòs totes les parcel·les i les unitats d'edificació que recauen a elles com a elements configuradors d'aquests espais. El llit del Túria inclou el conjunt de ponts i baranes històrics, el llit i els espais exteriors vinculats a ell, com ara l'Albereda i el recinte històric dels jardins del Real.

ANNEX III

Àrea afectada

A) Descripció literal de la delimitació.

1. Descripció literal de l'àrea central:

Per tal de fixar correctament la delimitació de l'entorn de protecció establirem prèviament el seu origen i el seu sentit.

Origen: encontre de l'alineació oest del pont de les Glòries Valencianes amb una línia en paral·lel a la barana del riu i a una distància exterior a aquell de 18 metres.

Sentit: el de les manetes d'un rellotge.

Des de l'origen i en el sentit de les manetes d'un rellotge, la línia discorre paral·lela a la barana del riu, a 18 metres d'aquell per la part exterior fins que arriba a la plaça de Santa Mònica on, incloent la plaça sencera, recorre el límit dels edificis que la configuren i a partir de la plaça de Santa Mònica recorre l'alineació de les edificacions que discorren paral·leles a la barana del riu fins que arriba a l'encontre amb el límit dels jardins del Real. En aquest punt, la línia discorre pel límit del jardí del Real amb l'espai parcel·lat que pertany a l'edifici del museu de Sant Pius V, fins que arriba en un punt d'encontre amb la línia que marca l'alineació del carrer interior dels jardins, que naix a la porta dels jardins que s'obren a l'avinguda de Blasco Ibáñez.

Des d'aquest punt recorre la línia citada fins que trenca amb l'alineació del carrer del General Elio i al llarg d'aquest carrer continua per la seua alineació fins el pla del Real i, des d'ací, continuant la seua alineació, discorre per l'alineació est del passeig de l'Albereda i, seguint aquesta, fins a la frontera de la caserna de l'exèrcit. A partir d'aquest encontre, la línia passa per l'alineació de la seua frontera i, incloent l'alineació exterior de la rotonda de la plaça de Saragossa ix tangencialment des d'aquesta fins al pont d'Aragó, en la part sud, i al llarg d'aquest fins que arriba a la línia trencada que uneix la part posterior de totes les parcel·les i els edificis que donen a la gran via del Marquès del Túria i la seua continuació, la gran via de les Germanies, tot incloent-hi xamfrans i places, edificis i parcel·les que donen a aquestes mateixes places, fins que es troba, amb el mateix criteri, la línia trencada que uneix les parts posteriors d'edificis i parcel·les que donen a la gran via de Ramón i Cajal i la seua continuació, la gran via de Ferran el Catòlic fins a la fi d'aquesta, incloent-hi xamfrans, i des del límit de l'últim edifici xamfrà fins que troba l'alineació oest del pont de les Glòries Valencianes fins el seu origen.

2. Descripció literal de l'àrea del Cabanyal:

Per tal de fixar correctament la delimitació de l'entorn de protecció, establirem prèviament un origen i un sentit.

Origen: el vèrtex sud-oest de l'encontre entre els carrers de Mariano Cuber i Escalante.

Sentit: el de les manetes d'un rellotge.

Des de l'origen, tot el carrer d'Escalante, en la seua alineació més allunyada del mar, fins el vèrtex nord-oest de l'encontre del carrer d'Escalante amb el carrer de Remontes.

Des d'aquest punt, continua per l'alineació del carrer de Remontes fins que trenca en un angle de 45 graus en l'encontre amb el carrer de la Reina, fins que trobe l'alineació més pròxima al mar del carrer del Dr. Lluc, continuant per aquest fins que topa amb el vèrtex sud-est de l'encontre del carrer del Dr. Lluc amb el carrer de Mariano Cuber i, des d'aquest vèrtex, en línia recta, fins el vèrtex sud-est de l'encontre amb el carrer del pare L. Navarro, a partir del qual la línia continua l'alineació d'aquest carrer fins que topa amb el carrer de Francisco Cubells, en l'alineació sud, i continua per aquest carrer fins a l'alineació oest del carrer Escalante i, des d'aquest punt, fins l'origen.

B) Delimitació gràfica, segons planols adjunts.

- Recinto amurallado (Ciutat Vella).

- Primer ensanche delimitado por las grandes vías y cauce del Turia.

- Núcleo original del ensanche del Cabañal.

En la definición de los espacios urbanos perimetrales de interés, como por ejemplo las grandes vías, se han incluido todas las parcelas y unidades de edificación recayentes a los mismos, como elementos configuradores de dichos espacios. El cauce del Turia incluye el conjunto de puentes y pretilos históricos, el propio cauce y los espacios exteriores vinculados al mismo como la Alameda y el recinto histórico de los Jardines del Real.

ANEXO III

Àrea afectada

A) Descripción literal de la delimitación.

1. Descripción literal del área central:

Para fijar correctamente la delimitación del entorno de protección estableceremos previamente su origen y su sentido.

Origen: encuentro de la alineación oeste del puente de las Glorias Valencianas con una línea en paralelo al pretil del río y a una distancia exterior al mismo de 18 metros.

Sentido: horario.

Desde el origen y en sentido horario, la línea discurre paralela al pretil del río, a 18 metros del mismo por su parte exterior, hasta llegar a la plaza de Santa Mónica, donde incluyendo la plaza entera, recorre el límite de los edificios que la configuran y a partir de la plaza de Santa Mónica recorre la alineación de las edificaciones que discurren paralelas al pretil del río hasta llegar al encuentro con el límite de los Jardines del Real. En este punto, la línea discurre por el límite del Jardín del Real con el espacio parcelado perteneciente al edificio del museo de San Pío V, hasta llegar a un punto de encuentro con la línea que marca la alineación de la calle interior de los jardines y que nace en la puerta de los jardines que se abre a la avenida de Blasco Ibáñez.

Desde este punto recorre la línea mencionada hasta encontrar la alineación de la calle General Elio e incluyendo la misma calle continúa por su alineación hasta el Llano del Real y en él, continuando su alineación, discurre por la alineación este del paseo de la Alameda y, siguiendo la misma, hasta la fachada de los cuarteles del ejército. A partir de este encuentro, la línea pasa por la alineación de fachada de los mismos e, incluyendo la alineación exterior de la rotonda de la plaza de Zaragoza parte tangencialmente desde la misma hasta el puente de Aragón, en su extremo sur, y recorriendo el mismo hasta el encuentro con la línea quebrada que une las traseras de todas las parcelas y edificios recayentes a la gran vía Marqués del Turia y su continuación, gran vía Germanías, incluyendo chaflanes y plazas y edificios y parcelas, recayentes a estas mismas plazas, hasta encontrar, con el mismo criterio, la línea quebrada que une las traseras de edificios y parcelas recayentes a la gran vía Ramón y Cajal y su continuación, gran vía Fernando el Católico, hasta el final de la misma, incluyendo chaflanes, y desde el límite del último edificio chaflán hasta encontrar la alineación oeste del puente de las Glorias Valencianas hasta el origen.

2. Descripción literal del área del Cabanyal:

Para fijar correctamente la delimitación del entorno de protección estableceremos previamente un origen y un sentido.

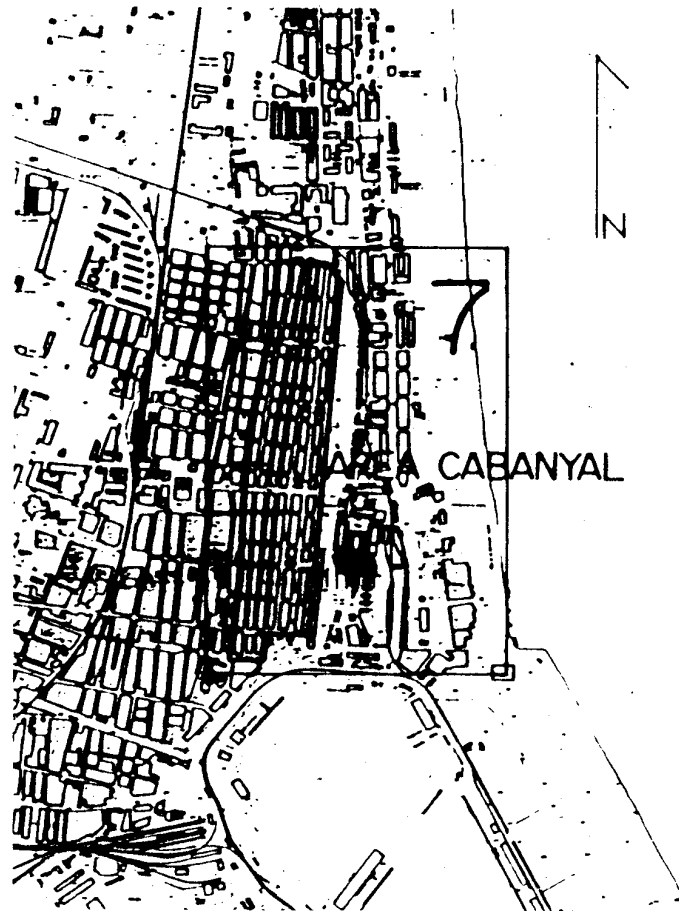
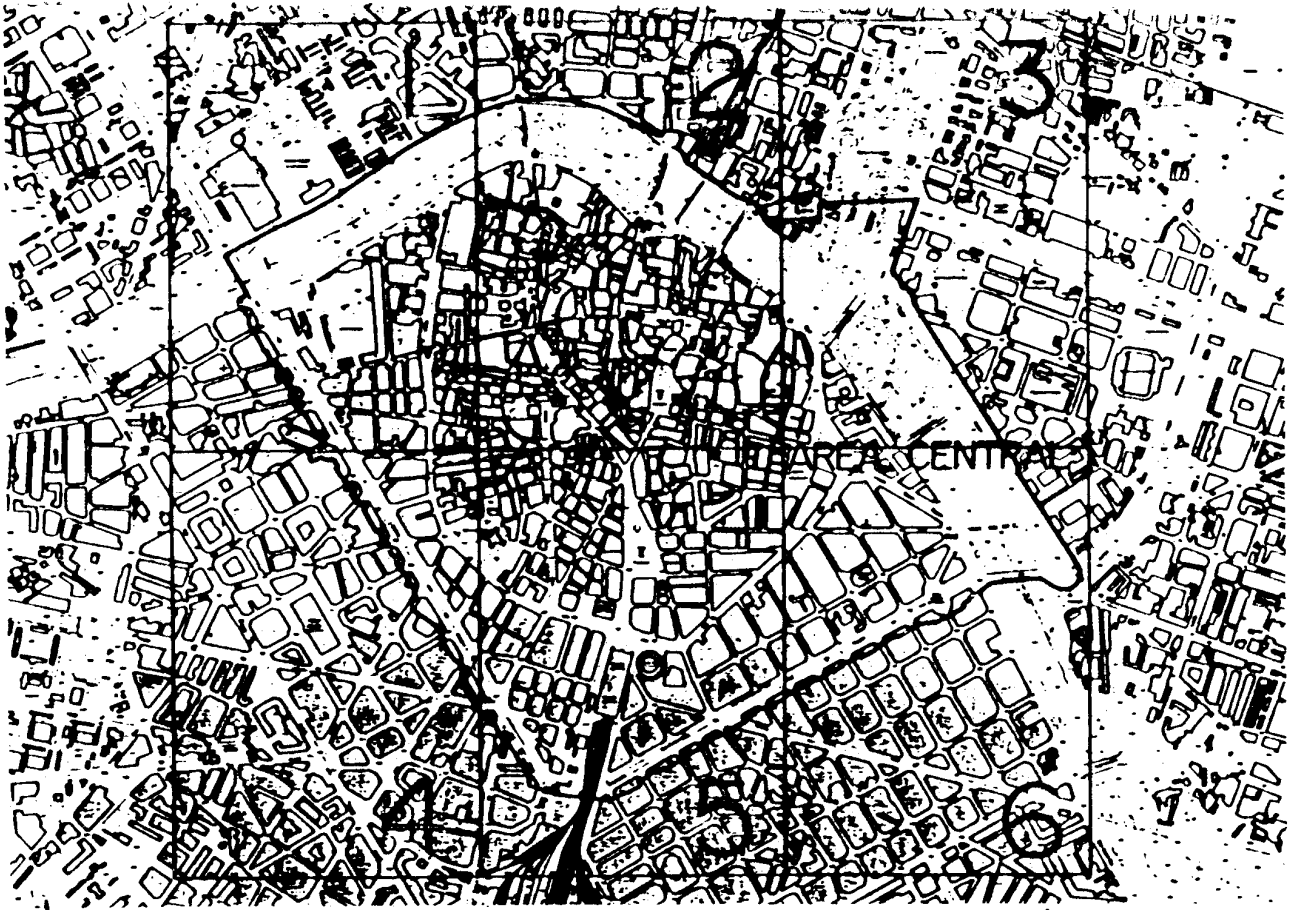
Origen: el vértice suroeste del encuentro entre las calles Mariano Cuber y Escalante.

Sentido: horario.

Desde el origen, toda la calle Escalante, en su alineación mas alejada del mar, hasta el vértex N-O del encuentro de la calle Escalante con la calle Remontes.

Desde este punto, continúa por la alineación de la calle Remontes hasta hacer un quiebro de 45 grados en su encuentro con la calle de la Reina, hasta encontrar la alineación mas cercana al mar de la calle Dr. Lluch, continuando por la misma hasta el encuentro con el vértex sureste del encuentro de la calle Dr. Lluch con la calle Mariano Cuber y, desde este vértice, en línea recta, hasta el vértice sureste del encuentro con la calle Padre L. Navarro, a partir del cual la línea continúa la alineación de la misma hasta el encuentro con la calle Francisco Cubells, en su alineación sur, continuando por la misma hasta la alineación oeste de la calle Escalante y, desde este punto hasta el origen.

B) Delimitación gràfica, según planos adjuntos.

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA
DIRECCIÓ GENERAL DE PATRIMONI CULTURAL

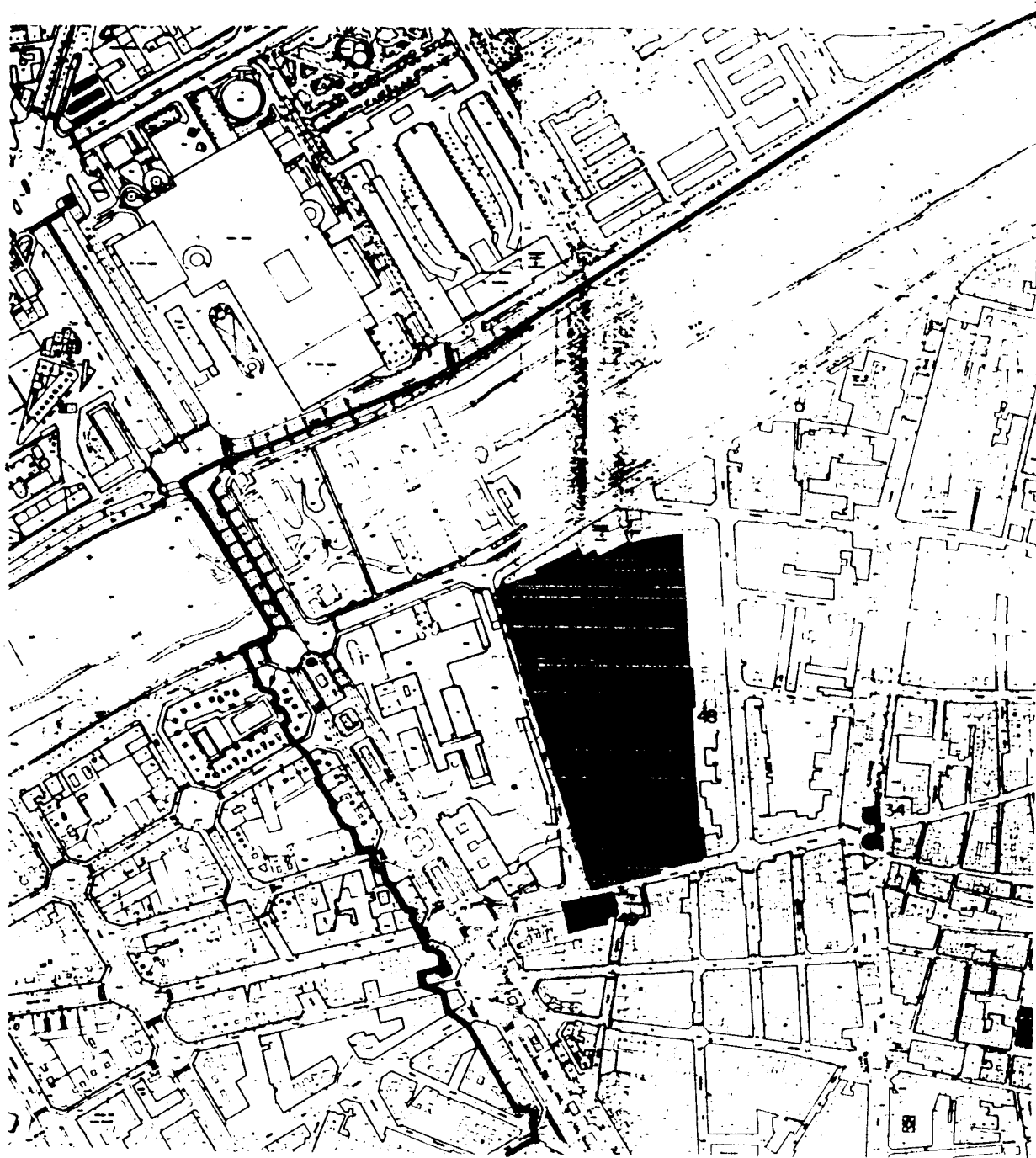

EXPEDIENT DE DECLARACIÓ
DE BÉ D'INTERÉS CULTURAL
CONJUNT HISTÒRIC

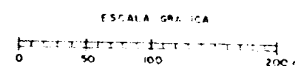
MARÇ 1992

ESCALA GRÀFICA
0 500 1000 M.

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA
DIRECCIÓ GENERAL DE PATRIMONI CULTURAL

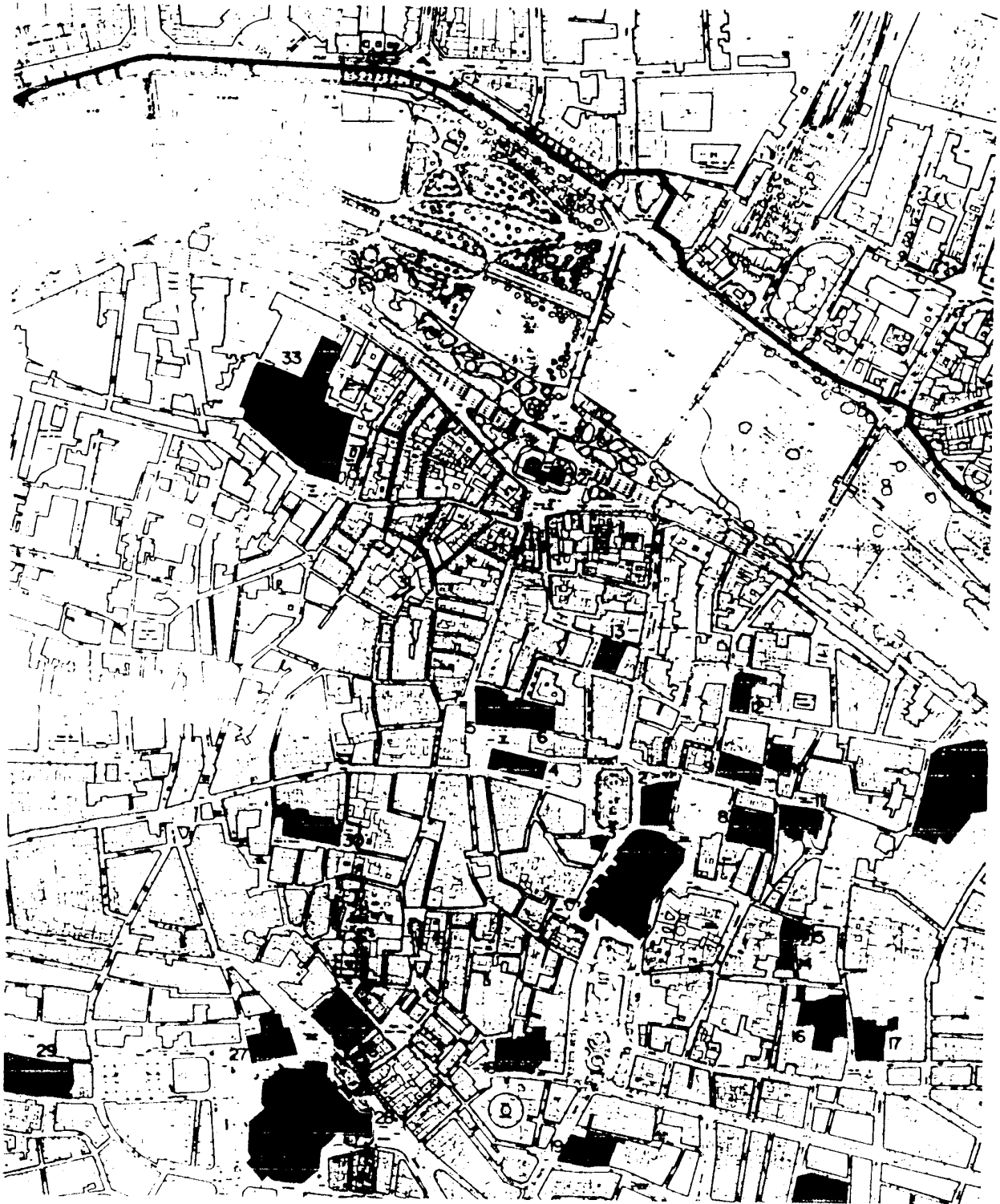

ÀREA CENTRAL

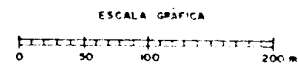

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA
DIRECCIÓ GENERAL DE PATRIMONI CULTURAL

2

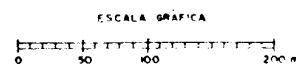

ÀREA CENTRAL

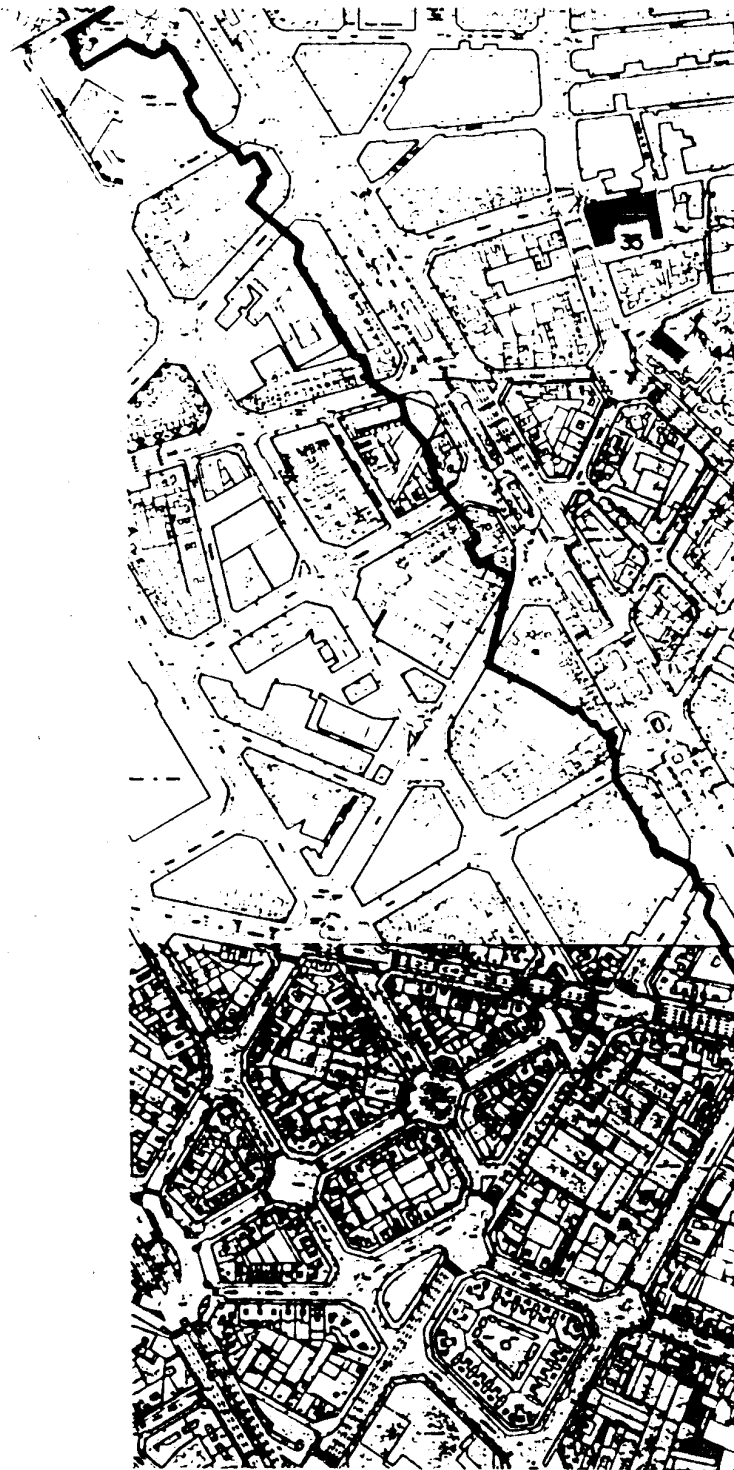

ÀREA CENTRAL

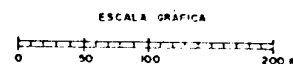

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA
DIRECCIÓ GENERAL DE PATRIMONI CULTURAL

4

ÀREA CENTRAL

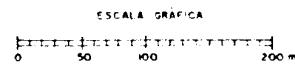

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA
DIRECCIÓ GENERAL DE PATRIMONI CULTURAL

5

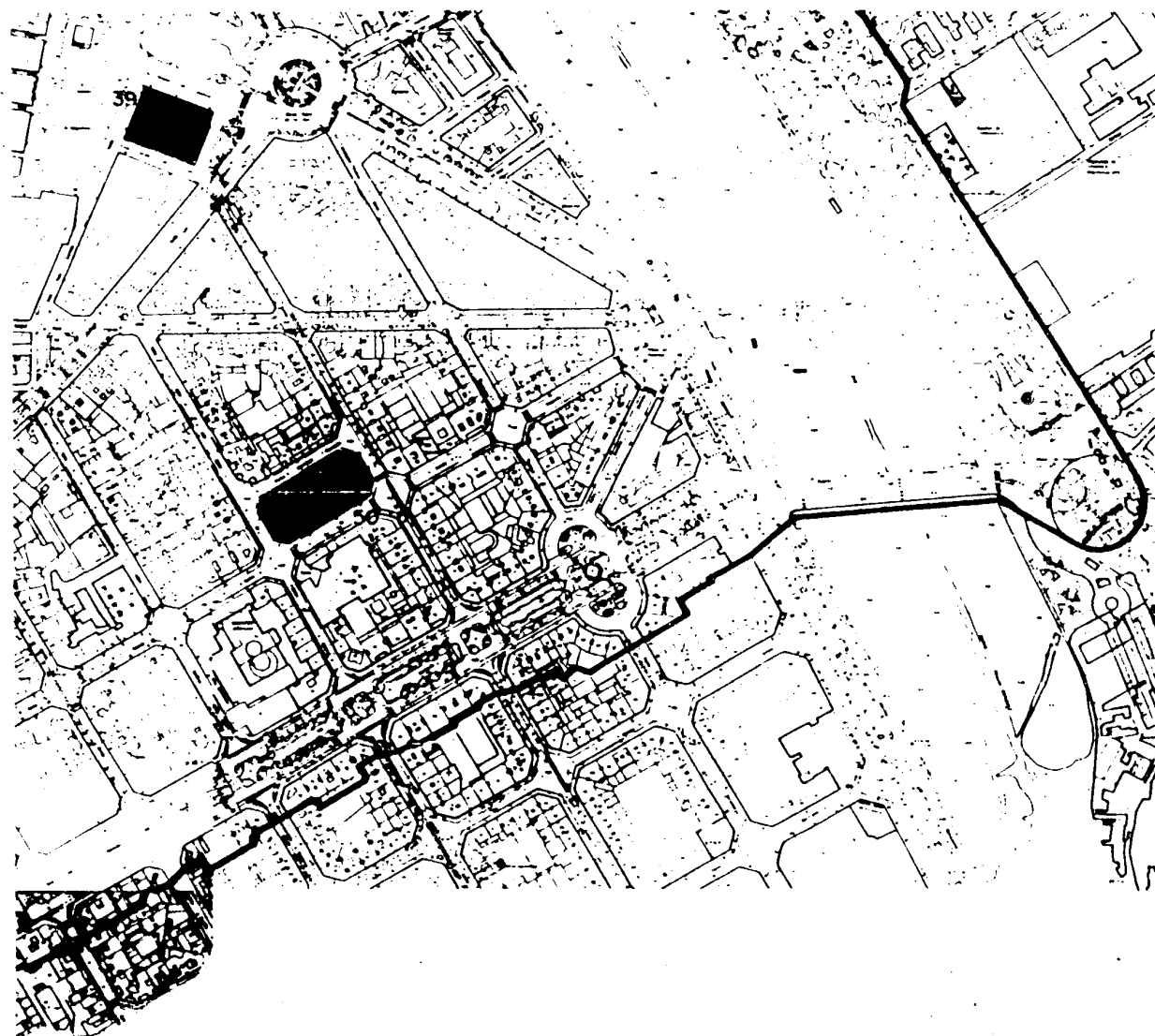

ÀREA CENTRAL

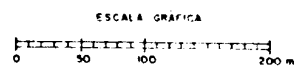

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA
DIRECCIÓ GENERAL DE PATRIMONI CULTURAL

6

ÀREA CENTRAL

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIA
DIRECCIÓ GENERAL DE PATRIMONI CULTURAL

7

ÀREA CABANYAL

